

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρόμονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ φιλανθρωπία ἐορτάζουσα. — Σύγγραφοι Ἑλληνες ποιητοὶ (ὑπὸ
κ. Εὐφύρασις Κετσία). — Τιμαὶ εἰς τὴν Μαρίαν Δεραίμ (ὑπὸ κ. Μα-
ρίας Μαρτέν). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνί-
δος ταξειδιώτιδος. — Ἡ ἐπιστολή (ὑπὸ κ. Ἀνθῆς Βασιλειάδου). —
Ἦπερ τῆς εὐεργετικῆς ἀγορᾶς. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. Συν-
ταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Ἡ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΕΟΡΤΑΖΟΥΣΑ

Κατὰ τὰ πρῶτα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔτη οἱ μεγάλοι τότε καὶ
ἰσχυροὶ τῆς γῆς, χάριν τῆς πίστεως τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου, χά-
ριν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς των ἐγκατέλειπον τὰς τέρψεις καὶ
ἀπολαύσεις τοῦ βίου, προσέφερον εἰς τοὺς ναοὺς καὶ τὰ φιλαν-
θρωπικὰ ἄστυα τὰ ἀμύθητα πλούτη των καὶ ἐνεκλείοντο ἐντὸς
μονῶν, ἢ ἔζων ὡς ἀκηταὶ εἰς τὰ ὄρη. Ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς,
ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἦτο τὸ κύριον μέλημα τῶν χριστια-
νῶν τῶν χρόνων ἐκείνων. Χάριν τῆς μελλούσης, τῆς αἰωνίου
εὐτυχίας, τὸ παρὸν ἐθυσιάζετο, ὁ πρόσκαιρος καὶ μάταιος βίος
οὔτε κἂν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν. Τὸ Χριστιανικὸν αἶσθημα τότε
εἶχε ριζωθῆ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ὥστε δὲν
ὑπῆρχε θυσία, ἢ δὲν ἦταν πρόθυμοι νὰ ὑποστῶσι, καὶ τὴν ἰδίαν
των ἔτι ζῶν ἡ προσφέροντες εὐχαρίστως πρὸς ἐξίλασμον τῶν
ἁμαρτιῶν των.

Ἐκτοτε παρήλθον ἔτη καὶ αἰῶνες. Ὁ θρησκευτικὸς φανατι-
σμὸς χαλιναγωγῆθεις ἐπάτη πρακτικώτερον ὁδόν. Τί θὰ ὠρέ-
λει ἐὰν ὁ κόσμος ἐπληροῦτο μονῶν, ἐὰν αἱ πόλεις ἐρημοῦντο
καὶ αἱ ἔρημοι συνφιζόντο ὑπὸ ἀσκητῶν, πληθὺς δὲ ἀπόρων,
ὄρφανῶν, ἐγκαταλειμμένων, ἀσθενῶν στερουμένων πάσης πε-
ριθάλψεως, ἀπέθνησκον καθ' ἐκάστην ἐλλείψει συνδρομῆς, προ-
στασίας καὶ ἐνισχύσεως;

Τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ μελετηθὲν, συζητηθὲν κατε-
νοήθη. Ἐὰν ὁ Χριστὸς εἶπεν εἰς τοὺς ἀποστόλους του νὰ ἐγ-
καταλείψωσι τὰ πάντα, ὡς τὸν ἀκολουθήσωσιν, ὑπέκρινε εἰς
ὑπερτέραν ἀνάγκην, ὑπαγορευομένην τότε ὑπὸ τῆς ἰδέας
τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Θεραπείων ἐν τούτοις τοὺς
πάσχοντας, ἐξείρων διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ Σαμαριτοῦ, τὴν
εὐεργετικὴν πρᾶξιν τοῦ κατανοούντος τὸ ἀληθὲς τοῦ Χριστια-
νισμοῦ πνεῦμα, τοῦ προτρεπόντος τὴν ὑπηρεσίαν καὶ συνδρομὴν
του εἰς τὸν ἐγκαταλελειμμένον ἀσθενῆ, ὑπέδειξε τὰ ἀληθῆ τοῦ
Χριστιανοῦ καθήκοντα.

Τόσον δὲ κατὰ τὸν αἰῶνά μας κατενοήθη ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ
Χριστιανισμοῦ, ὥστε καθ' ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον βαθ-
μηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον αἱ μοναὶ μεταβάλλονται εἰς φιλανθρω-
πικὰ ἄστυα ἢ συνεισφέρουσι τὰ πλοῦσια εἰσοδήματά των εἰς
συντήρησιν τοιούτων.

Μόνον παρ' ἡμῖν δὲν ἐνοήθη ἔτι παρὰ τῶν διευθυνόντων τὰ
τῆς θρησκείας μας ἢ πρακτικῆ αὐτῆς ἰδέας, καὶ ἡ ἐξάσκησις τῆς
φιλανθρωπίας μὲν ἀποκλειστικὸν μέλημα εὐγενῶν τινῶν προ-
νομιούχων ἀνθρώπων, οἵτινες διὰ δωρεῶν καὶ κληροδοτημάτων
συντελοῦν εἰς τὴν τακτικὴν λειτουργίαν τῶν διὰ τῶν αὐτῶν μέ-
των ἰδρυθέντων ἀσύλων.

Ἄλλ' ἡ ἰδιωτικὴ αὕτη πρωτοβουλία ὅταν καὶ ἂν εἶναι γεν-
ναία, εἶναι βεβαίως ἀνεπαρκὴς πρὸς ἰκανοποίησιν τῶσων ἀναγκ-
κῶν, τῶσων ἐνδείας, τῶσων θλίψεων, τῶσων ἀσθενειῶν καὶ δει-
νοπαθημάτων τῆς ταλαιπωρουμένης ἀνθρωπότητος.

Ἡ μεγάλη μερὶς τῶν κοινωνιῶν, αἱ ἐργαζόμεναι τάξεις, οἱ
μικροὶ εἰσοδηματοῦχοι, ἐν γένει δὲ ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς λαὸς
δὲν πρέπει νὰ μὲν ἀμέτοχος ἐν τῇ γενικῇ τῆς φιλανθρωπίας
κινήσει. Δὲν ἀρκεῖ ὁ ὀβολός, ὃν δίδει τις εἰς τὸν τυχόντα δια-
βάτην, ὅστις τείνει αὐτῷ ἰκευτικὴν χεῖρα, πρὸς ἐκπλήρωσιν
τῶν χριστιανικῶν αὐτοῦ καθήκοντων.

Ἡ ψυχὴ ὅπως καὶ τὸ σῶμά μας ἔχει ἀνάγκην ποιᾶς τινας
πολυτελείας, ποιᾶς τινας ἐορτῆς. Καὶ ἐορτὴ τῆς ψυχῆς, ἀπό-

λα. σεις, χαρά αὐτῆς εἶναι ἢ ἐκτέλεσις καλῆς πράξεως. Εἶναι ἔν εἶδος ἐξάρσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἔν εἶδος ἐξιδανικεύσεως αὐτοῦ, ἔν εἶδος ἐξυψώσεως πρὸς τὸν θεῖον πατέρα, ἄνευ τῆς ἀγάπης καὶ βοηθείας τοῦ ὁποῦ, οὐδὲν ἔργον, οὐδεμία ἐπιχειρήσις, οὐδεὶς σκοπὸς ἡμῶν εὐδοῦται καὶ ἐπιτυγχάνει.

Αἱ γυναῖκες, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, αἱ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τοῦ βίου ἐπικαλούμεναι τὴν συνδρομὴν τοῦ Θεοῦ, μὴ ληθμονῶμεν ὅτι ἀναλαμβάνομεν ὑποχρεώσεις ἀπέναντι αὐτοῦ καὶ ὅτι ἔχομεν καθήκον νὰ τὸν ἐξευμενίζωμεν διὰ τῶν ἀγαθῶν μας πράξεων.

Ἡ φιλανθρωπικὴ ἑορτὴ, εἰς ἣν καλοῦμεν σήμερον ὅλας τὰς τάξεις τῆς πρωτεύουσας εἶναι ἡ ἀρίστη εὐκαιρία πρὸς ἐπιτέλεσιν μεγάλης καὶ ἀγαθοεργῆς πράξεως. Οἱ πλείστοι ἐκ τῶν ἐμπόρων μας, ὧν τὰ ὀνόματα ἐδημοσιεύσαμεν καὶ δημοσιεύομεν σήμερον προσήλθον γενναῖοι ἄρωγοὶ εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην. Ἀλλὰ ἐκ τῶν μελλόντων νὰ προσέλθωσι σήμερον ἐξαρτᾶται ἡδὴ ἢ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, ὃν ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐπιδιώκει. Ἀντὶ μιᾶς καὶ μόνης δραχμῆς εἰσέρχασθε εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μέγαρον τοῦ Ὀμίλου τῶν Φιλομούσων. Ἐκεῖ πανήγυρις ἀληθῆς τοῦ καλοῦ τελεῖται. Εὐγενεῖς δέσποιναι καὶ ἄβραϊ δεσποινίδες τῆς καλλιτέρας κοινωνικῆς μας τάξεως γίνονται σήμερον χάριν τῶν ἀσθενῶν, ὧν οἱ πόνοι θὰ ἀνακουρισθῶσι, ἔμποροι, πωλήτριαι, ἀνθοπώλιδες. Μέγα λαχέιον τοῦ ὁποῦ δύο χιλιάδες ἀριθμοὶ κερδίζουσι ἐνεργεῖται ὑπὸ κυριῶν καὶ δεσποινίδων. Μὲ μίαν δραχμὴν δύνασθε νὰ κερδίσητε ἀντικείμενον πενήντα ἢ ἑκατὸν δραχμῶν, ἐκεῖ ἀμέσως, ὑπὸ τὰ βλέμματά σας, ἐὰν ὁ λαχὼν ἡμῖν κληρὸς σᾶς εὐνοήσῃ. Παίγνια διάφορα τυχερά, ὀρχήστρα ἐκτελοῦσα ὠραῖα τεμάχια, ἄνθη, κἀλλη, ἀρώματα, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπολαμβάνει σήμερον ὁ θυσιαζὼν μίαν μόνην δραχμὴν. Ἑορτὴ ἀληθῶς εὐεργετικὴ, ἀληθῶς φιλόανθρωπος, ἀληθῶς λαϊκὴ, ἀφοῦ καὶ ὁ λαὸς δύναται νὰ διασκεδάσῃ προσερχόμενος, καὶ ὁ πάσχων λαὸς, τὰ ἀπόκληρα μέλη του, οἱ δυστυχεῖς, οἱ πονοῦντες, οἱ ἐγκαταλειμμένοι, αἱ ὄρφαναι καὶ ἄστεγοι θὰ εὐεργετηθῶσι διὰ τῶν εἰσπράξεων τῆς ἑορτῆς ταύτης.

Αἱ θύραι τοῦ μεγάρου τῶν Φιλομούσων θὰ εἶναι ἀνοικταὶ διὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην σήμερον ἀπὸ τῆς 2 μ. μ. ὥρας μέχρι τῆς 11 τῆς νυκτός.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Γ.

Ὁ ποιητὴς μας ἀνεμίχθη καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν. Ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν ἐκείνην, ἥτις διὰ συνωμοσιῶν καὶ ἐπακαστάσεων προὐκάλεσε τὴν ἐξωσιν τοῦ Ὀθωνος. Ἀλλ' ὁ θάνατος τοῦ ἐκθρονισθέντος ἡγεμόνος, ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Παράσχον ἐλεγείον, ὅπερ εἶναι καὶ κατὰ τοῦτο ἄξιον σημειώσεως, καὶ ὁ ἐμφανὴς τὴν εἰς τὰ ἦθη τῆς Ἑλλάδος γενομένην μεταβολήν, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος ἐξῆμνει τὸν φόνον τοῦ Καποδιστρίου.

ΕΛΕΓΓΙΟΝ

Εἰς τὸν πρῶτον βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Ὀθῶνα Α'.

Ἄν πάντες εἰσώπησαν οἱ ἀνδρῶν σου φίλοι,
Ὅθς ἀπὸ σκότος ἔφερες βαθὺ εἰς τὴν ἡμέραν,
Ἐὰν δὲν ἦνοιξεν οὐδεὶς καὶ διὰ σὲ τὰ χεῖλη,
Κ' εἰς Λίθην σ' ἐγκατέλειψαν θανάτου βαρύτεραν,
Ἐγὼ, ὁ πρὶν πολέμιος, ἐν δάκρυον θὰ χύσω·
Δὲν λησμονῶ, καθὼς αὐτοί, πῶς βασιλεύς μου ἦσο!
Συγγνώμην, φίλοι μου κεκοί τῆς Κύθρου, τῆς Ναυπλίας,
Ἐὰν ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦ πικρὰν φῶδον τόνισω.
Ἥξέτω ποίας ἔχετε ἀγγελικὰς καρδίας...
Ὡ! ἀλλαντοῦ δὲν θέλετε τὸν Ὀθῶνα ν' ἀφήσω!
Ἄ! ὄχι, ὄχι! δι' αὐτὸν τὰς χεῖράς σας κινεῖτε,
Καὶ τὰς πληγὰς σας κρύπτετε τὰ ψάλω μού ζητεῖτε.

Ὡ ναί! μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ ἡ ἔχθρα καὶ τὰ μίσση,
Τὸν τάφον δὲν ὑπερπηδᾷ παθῶν γῆινον κῆμα,
Ὁ ψάλτης θρόνου δύναται Καισάρων τὰ κτυπήση·
Πλὴν εὐλαβεῖται τοὺς τοκρούς, πλὴν συμπονεῖ τὸ μῆμα...
Φεῦ! εἶναι τόσο ἱερὸν τὸ ἄφωνον μνημεῖον,
Καὶ εἰτι ἱερώτερον τὸ πῖπτον μεγαλεῖον!...

Ἄν κατ' ἐκείνον ἄλλοτε παράφορος ἀφῆθην,
Φερόμενος ὑπὸ πνοῇ ὀρητικῶν λαλιάπων·
Ἄν τὸν ἐτόξευσα κ' ἐγὼ εἰς τῶν παθῶν τὴν μέθην,
Τὸν ἡγεμόνα πολεμῶν, τὸν Ὀθῶνα ἡγάπων!
Καὶ ὅταν, ὅταν ἔδωκε τῆς εἰμαρμένης δίχην,
Ἐστέφθην μὲ κυβάρισσον εὐθὺς μετὰ τὴν νίκην...

Τί ἄρα, τί ἐσκέπτετο ἐξόριστος; ὁποῖος
Κολάσεις θὰ ἔφερερ σιγῶν;... θὰ ἐνθυμῆτο
Τὴν ὠραν, καθ' ἣν ἐσηθοσ ἱσπεὶς πρὸ τῆς Ναυπλίας
Ἀπὸ ἐν ἔθνος εὐγενὲς θερμῶς ἐπευφημῆτο·
Τὴν τότε μέθην, τὰς λαμπρὰς ἐλπίδας, καὶ ἀκόμα
Πῶς ἐπαρῆθεν ὕστερον τῶν πάππων τὸν τὸ δῶμα...
Τὸν ἐνθυμῆσθε Ἑλληνας, τὸν ἐνθυμῆσθε εἰτι
Μὲ τοῦ ἀγῶνος τὴν στολὴν καὶ μὲ τὸ σῶφρον βλέμμα·
Μὲ εἶπον, ὅτι μὲ αὐτὴν ἐπέθη εἰς τὸ μῆμα.
Τὴν ἤθελε καὶ σάβανον τὴν παλαιάν του φίλην...
Ὅτι ὑπῆρξεν ἡ Ἑλλὰς τὸ ὕστατόν του ρῆμα...

Κοιμῶ ψυχὴ περίλυπος! κ' εἰς τὸ ψυχρόν σου δῶμα
Συγχώρει, ὡς σὲ συγχωρεῖ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.
Ὡ! εἶναι ἐλαφρότερον τοῦ στέμματος, τὸ χῶμα,
Καὶ ἔπ' αὐτὸ τὴν κεφαλὴν τὴν κουρασμένην κλῖνον...
Κοιμῶ, Μονάρχα δυστυχεῖ! Μονάρχα μου, κοιμήσου!...

Ὡ! ἄνθη, ἄνθη εὖσσμα τοῦ Ἰμπετοῦ του δότε,
Τοῦ ὄρου του τοῦ προσφιλοῦς, τὴν μνήμην του νὰ ράνω·
Ὀλίγον χῶμα δότε με τῆς γῆς μας, πατριῶται.
Νὰ ρίψω εἰς τὸ σκυθρωπὸν μνημεῖον του ἐπάνω!
Τὸ χῶμα τῆς πατρίδος του ὡς ξένον τὸν βαρύνει,
Καὶ θέλει χῶμα ἀττικὸν ἢ ζοφερὰ του κλίτη...

Ναί! φέρετε τὸ λείψανον τὸ παραπονεμένον
Εἰς τὴν ὠραίαν Ἀττικὴν, δι' ἣν ἐπέθη τόσο.
Μνημεῖον σκάψατε εὐρὴ εἰς χῶρον ἀνθιμῶνον,
Τοῦ κρατοῦ μας οὐρανοῦ τὰ δέχεται τὴν ὀρόσον·
Τρεῖς πήχεις δότε κ' εἰς αὐτὸν εἰς τὰ βασιλεία του,
Νὰ μὴ πλανᾷτ' ἐξόριστος ἀκόμη κ' ἡ σκιά του.

Ἰδοὺ εὐγενὴ αἰσθημάτα, τιμῶντα σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα,
Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐκφράζοντος αὐτὰ ποιητοῦ, καὶ ἐν τῷ τοῦ
βασιλέως, ὅστις τὰ ἐνέπνευσε.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Εὐφρασία Κετοῖα

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

Χθὲς ἦτο ἡ τελευταία μας ἡμέρα εἰς τὴν Ἐκθελ.σ, σήμερον εἶναι ἡ τελευταία μας εἰς τὴν θαυμασίαν, τὴν γιγάντειον πόλιν τοῦ Σικάγου. Τὰ ἐξ Ἰνδιανοπόλεως τηλεγραφήματα τῆς προέδρου μας κ. Sewal διαδέχονται τὸ ἐν τὸ ἄλλο. Συγχρόνως μὲ τὰ ἰδικὰ μας ἔρχονται τοιαῦτα καὶ πρὸς τὴν φιλοξενούσαν μας κ. Coonley, ἡ ὁποία γελᾷ διὰ τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς φίλης τῆς, ἐνῶ ἡμεῖς λαμβάνομεν πλέον ὀρισμένως τὴν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν τῆς ἀναχωρήσεως.

Τὸ πρόγευμα σήμερον φέρει ἐπιστημότερον χαρακτήρα. Δὲν διασκορπιζόμεθα, ὡς ἐγένετο ἄλλοτε, εὐθὺς μετὰ τὸ φαγητόν, ἀλλὰ μεταβαίνομεν εἰς παρακειμένην οἰκογενειακὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ ἐντὸς ὑλοφοράτων προθηκῶν ἡ φιλοξενούσα μας ἔχει τοποθετήσῃ τὰς συλλογὰς τῆς, συλλογὰς πολυτίμους, κειμήλια οἰκογενειακὰ θαυμάσια, ἀναμνησκοντα ἐκλιπόντας συγγενεῖς καὶ φίλους. Καὶ διὰ πρώτην φοράν αἱ προθηκαὶ ἀνοίγονται ἐνώπιόν μας, καὶ τὰ ἀριστουργήματα ἐκείνα ἐξάγονται τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἡ ἱστορία τῶν περιεργότερων ἐξ αὐτῶν ἐκτίθεται ἐν βραχυλογίᾳ, ἐνῶ ἡμεῖς θαυμάζομεν τὴν λεπτεπίλεπτον τέχνην ριπιδίου ἐκ τριχάπτων καὶ ἐλεφαντόδοντος ἀριθμοῦν ἡλικίαν τριῶν αἰῶνων, ἡ δοχείου Sèvres ἐκ τῶν σπανιωτάτων, ἡ πολυτίμους λίθους ἀνετιμῆτους τῆς κ. Coonley καὶ τῆς γηραιᾶς ἀλλὰ πολυτελέστατα καὶ κομψότατα πάντοτε ἐνδεδυμένης μητρὸς τῆς.

Τὴν προσοχὴν μου ἰδιαιτάτα ἐλκυεὶ ὠρχῆος σκοτεινομέλανος λίθος ὠσειδῆς μὲ θαυμασίους κυματισμούς, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ εἶναι γεγλυμένη εἰκὼν Ἑλληνικῆς, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θεότητος, ἐὰν τις κρίνῃ ἐκ τοῦ κράνου; καὶ ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου τοῦ προσώπου. Ἀποτελεῖ μέρος τῆς συλλογῆς ἀχάτων, εἶναι δὲ ὁ μέγιστος ὄλων τῶν ἐκεῖ ἐκτεθειμένων, μεγέθους μικροῦ ὠσοῦ. Τὸν θαυμάζομεν ὅλοι, ἐνῶ ἡ κ. Coonley μειδιᾷ. Τὸν θέτει κατὰ μέρος ἐκλέγει καὶ δύο πρασίνοισ μαλακίτας ἀνεπεξεργάστους καὶ ἓνα κυανοῦν ὡς καὶ τεμάχιον ἀποκρυσταλλώμενου κορμοῦ δένδρου καὶ τὴν μικρὰν αὐτὴν συλλογὴν μού προσφέρει ὡς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς διαμονῆς μας.

Ἄλλ' αὐτὸ πλέον ὑπερβαίνει τὰ ὄρια τῆς φιλοξενίας. Δὲν ἐκστομίζω ἐν τούτοις οὔτε λέξιν εὐχαριστήσεως, Ἀκίνητος, κατὰ πληκτος μεταφέρω τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ δώρου πρὸς τὴν δωρήτριαν, ἡ ὁποία φαίνεται περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ συγκεκνημένη. Ἐχῶ τόσα ἄλλα ἐνθύμια, τῆ λέγω, τῆς ἐδῶ διαμονῆς μου, ὥστε. . . . Δὲν δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω. Λυγμὸς λύπης ἀνεκφράστου ἀνέρχεται ἀπὸ τοῦ στήθους μου καὶ μοὶ κόπτει τὴν μόνην φράσιν, ἣν κατώρθωσα νὰ ἀρθρώσω. Προσπαθῶ νὰ κρατηθῶ. Ἐδῶ ὁ κόσμος, δὲν κλαίει. Ἀλλὰ εἶναι τόσο ὠραῖον καὶ τόσο δὺσκολον πρᾶγμα νὰ ἀπαντᾷ τις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τόσο καλοῦς, ὅσον λυπηρὸν νὰ ἀποχωρίζεται αὐτῶν, ὥστε ἡδύνατο νὰ μοὶ συγχωρηθῆ παρὰ τῆς γενναίας φίλης μου ἡ ἀδυναμία μου αὕτη.

Μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἐκεῖ ἐμείναμεν σιωπηλαὶ καὶ αἱ δύο ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Ὁ οἶκος μου μοὶ εἶπεν φιλοξενεῖ πολὺν κόσμον, ἀλλὰ πρώτην φοράν αἰσθάνομαι τόσην λύ-

πην διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν φίλης, ἣν ἡ φιλοξενία μοὶ ἐχάρισε. Καὶ λέγουσα ταῦτα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τῆς φωτογραφίαν τῆς εἰς φυσικὸν μέγεθος καὶ φωτογραφίας μικρὰς ὄλων τῶν τέκνων τῆς, ὅς μοὶ προσέφερε. Ἄνωθεν τῆς κλίνης τῆς ἦτο ἀνηρτημένη εἰκὼν κόρης ἐξαισίου κάλλους, περιβεβλημένης ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔνδυμα. Ὁρθὴ μὲ τὸ τετράχρδον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου φαίνεται βυθιτμένη εἰς τὸ γλυκὺ μέλος τὸ ἀναπεμπόμενον ἐκ τῆς ἰδίας τῆς ἐκτελέσεως. Εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς νεωτέρας ἐκ τῶν θυγατέρων τῆς καὶ ἡ μόνη, ἣν ἔχω, προσέθηκε. Ἀλλὰ λάθετε τὴν καὶ αὐτήν. Καὶ τὴν ἀπέχωρσε τοῦ πλαισίου τῆς μετὰ σπουδῆς, ὥστε φροδουμένη, μὴ μετανοήσῃ, διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς.

Ἐγὼ περισυλλέγουσα τοὺς ἀληθεῖς τούτους δι' ἐμὲ θησαυρούς, τὰ πολύτιμα ταῦτα ἐνθύμια τῆς ἀδόλου ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεως ἀνθρώπων μέχρι χθὲς ξένων, ἠθιανόμηνη τὴν ἀρατον ἐκείνην καὶ σιωπηλὴν λύπην, ἣν αἰσθάνεται τις ἀποστώμενος ὠραίου καὶ προσφιλοῦς ὄνειρου, καὶ μεταβαίνων εἰς τὴν πεζὴν πραγματικότητά. Ὁραῖον ὄνειρον ἦτο ἡ εἰς Ἀμερικὴν μεταβάσις μου, ὠραῖον ὄνειρον τὸ γιγάντειον ἐκεῖνο τῶν γυναικῶν Συνεδρίου, ὠραῖον ὄνειρον ἡ παρὰ πάντων ἐκδηλωθεῖσά μοι ἐνθουσιώδης ἀγάπη, ὠραῖον ὄνειρον αἱ ἐξαιρετικαὶ τιμαί, ὧν ὑπῆρξα ἀντικείμενον, ὠραῖον ὄνειρον ἡ Λευκὴ Πόλις, τὸ Palmer House, αἱ φαντασμογορικαὶ ἑορταί, ἡ φιλοξενία ἡ πρωτότυπος, ἡ ἀσυνήθης, ἡ ἄδολος, ἡ εἰλικρινῆς τῆς κ. Coonley. Ὁραῖον ὄνειρον ὅλα αὐτὰ αἰ ἐν ἐφαρμογῇ ὠραῖα ἰδέαι, αὐτὰ αἱ ἰδεώδους κάλλους γυναικες, αὐτὰ αἱ ἐπιστήμονες καὶ βιομήχανοι καὶ καλλιτέχνιδες καὶ συγγραφεῖς, αὐτὰ αἱ κερδίζουσαι τὰς χιλιάδας καὶ τὰ ἑκατομύρια ὡς δὲν κερδίζομεν ἡμεῖς οὔτε τὰ λεπτά, αὐτὰ αἱ ἐνάροτοι σύζυγοι καὶ φιλόδοτοργοι μητέρες καὶ ἐλευθερόφρονες νεάνιδες. Ὁραῖον ὄνειρον οἱ πολυπόικλοι μηχανισμοὶ καὶ αἱ θαυμάσια ἐρευρέσεις καὶ αἱ γιγάντειοι εἰκοσῶροφοι ὡς φρουρία οἰκοδομαὶ καὶ οἱ ὑπόγειοι καὶ ἐναεριοὶ σιδηροδρόμοι καὶ τὰ ηλεκτρικὰ τράμ καὶ ἡ πυρετώδης κίνησις τῶν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων καὶ οἱ μακροὶ καὶ ἀτελείωτοι δρόμοι καὶ ἡ ὡς μεγάλη θάλασσα λίμνη καὶ τὰ ἀτελείωτα πάρκα καὶ ὁ ἀνὰ τὰς τέσσαρας διευθύνσεις τῆς πόλεως ἡ τύχος κυλίω τὰ νερά του ποταμοῦ, καὶ ἡ μετὰ τὴν ἐντελείαν διοργανωμένη φιλανθρωπία. Ὁραῖον ὄνειρον καὶ συνεχῆς ἐνταυτῷ ἑορτὴ καὶ πανήγυρις τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τῶν αἰσθητέων, ἀπὸ τῆς ὁποίας μὲ ἀποσπᾷ ἡ σκληρὰ τῆς πεζῆς πραγματικότητος ἀνάγκη. Καὶ μὲν ἐκεῖ ἀναυδος, αἰσθανομένη πόσον εἶναι δύσκολον νὰ ἀφήσῃ τις τὴν χαρὰν, πόσον εἶναι ὀδυνηρὸν ὅταν δοκιμάσῃ τις ὅλα τὰ καλὰ τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ὀπίσω, αἰῶνας ὅλους ὀπισθοδρομικότητος, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν βίον τῶν τύπων καὶ παραδόσεων, τὸν κατὰ συνθήκην βίον, τὸν ὅποιον ἡ γηραιὰ καὶ ἐψιμυθιωμένη Εὐρώπη ἐπιβάλλει εἰς τὰ ἑκατομύρια τῶν λαῶν τῆς.

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΔΕΡΑΙΜ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων)

Ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1894 τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῶν Παρισίων, τῇ προτάσει τοῦ κ. Paul Viguier, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα Μαρία Δεραίμ εἰς μίαν ὁδὸν τοῦ ἰζ' διαμερίσματος παρὰ τὸν Square des Epinettes.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἐνεποίησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς ὅλην τὴν παρισινήν κοινωνίαν, παρ' ἣν ἡ Μαρία Δεραίμ διαπρεπῆ κατέχευε θέσιν καὶ ἕνεκα τῶν ὑπὲρ τοῦ γυναικείου ζητήματος ἀγώνων τῆς καὶ ἕνεκα τῶν διαπύρων πατριωτικῶν αἰσθημάτων τῆς καὶ διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας ὑπερανθρώπους θυσίας τῆς.

Ὀλίγαι ἐκ τῶν διασῆμων γυναικῶν μας ἠξιώθησαν τῆς τιμῆς ταύτης, καίτοι πολλαὶ ὁδοὶ φέρουσι γυναικεῖα ὀνόματα, ἀνευ οὐδεμιᾶς σημασίας.

Ὁ γ. Paul Vignier εἰσάγων εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τὴν πρότασιν του, συνώδευεν αὐτὴν διὰ τῶν ἀκολουθῶν εὐφραδῶν λέξεων :

« Ἀφῆκεν ἀνεξάλειπτον ἀνάμνησιν ἐξόχου καὶ ὑπερφουῶς ρήτορος. Ἐθίξεν ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῆς πᾶν ζήτημα ἀναγόμενον εἰς τὴν βελτιώσιν τῶν κοινωνιῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος μετὰ τῆς ὑψηλοφροσύνης καὶ τῆς ἐν ταύτῳ αἰσθηματικῆς ἀπλότητος, ὥστε ἀληθῶς ἐξήσκησεν εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς συγχρόνου κοινωνίας.

« Πᾶν ζήτημα μέγα καὶ γενναῖον εὔρεν ἐν αὐτῇ συνήγορον μετριόφρονα, ἀλλ' ἀκάματον ἐνταυτῷ. Χάρις εἰς τὴν μεγαλοφυίαν καὶ τὴν ἐπιμονὴν τῆς τὸ μέγα ζήτημα τῶν γυναικείων δικαιωμάτων ἐτέθη ἐπισήμως ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὑπὸ ὅρου ἐπιτρέποντας νὰ ἐλπίζῃ τις λύσιν σύμφωνον πρὸς τὴν λογικὴν καὶ τὸ δίκαιον».

Ἡ ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῆς Γυναίκος Ἐνωσις ἠδ' ἐπισημάνθη τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον διὰ τῆς κάτωθι ἐπιστολῆς.

• Κύριε Πρόεδρε καὶ κύριοι Δημοτικοὶ Σύμβουλοι τῶν Παρισίων.

Ἡ ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῆς Γυναίκος Ἐνωσις λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν ὀνομασίαν μιᾶς ὁδοῦ τῶν Παρισίων μὲ τὸ ὄνομα τῆς κοιδίμου πρωταγωνιστρίας ἐν τῷ γυναικείῳ ζητήματι καὶ προέδρου μας Μαρίας Δεραίμ.

Ἡ δημοσιᾶ ἀπονεμομένη εἰς τὴν μνήμην ἐκείνης ἐνδειξίς τιμῆς καὶ ἐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τοῦ πρώτου δήμου τῆς Γαλλίας ἀποτελεῖ τὴν μεγίστην ἐνίσχυσιν μας ἐν τῷ ἀγῶνι, ὃν ἐκείνη πρώτη εἶχεν ἀναλάβει καὶ ὃν ἡμεῖς συνεχίζομεν σήμερον, καὶ ἀναπτεροῖ τὰς περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ ἐλπίδας μας.

Δέξασθε, κύριε Πρόεδρε καὶ κύριοι Δημοτικοὶ Σύμβουλοι τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐγνωμοσύνης μας.

Ἡ Πρόεδρος
Feresse Deraieme

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἡ Φραγκίσκη δὲ Δάξ ἐκάθητο πλησίον τῆς μεγάλης ὑάλωτης θύρας διὰ τῆς ὁποίας διεκρίνετο ὁ εὐρὺς ὄριζων τῶν Πυρρινναίων. Ἦτο ἡμέρα Ὀκτωβρίου γλυκεῖα, ἀλλ' ὀλίγον ψυχρά. Ἀκτίς τοῦ δύνοντος ἡλίου διερχομένη διὰ τῶν παραπετασμάτων καὶ πίπτουσα καθέτως, ἐφώτιζε διὰ λάμπειως οὐρανίας τὴν μορφὴν νεαρῆς γυναικός, ὑπερφάνου ἀλλὰ περιλύπου ὡς βασιλίσσης ἐν ἐξορίᾳ.

Ἡ καλλονὴ τῆς κυρίας δὲ Δάξ ἦτο δειλή. Εἰκοσιοκταετίς μόλις, ἐφάνετο σιωπηλὴ καὶ περιεσκεμμένη, ἀνευ διαθέσεως διὰ διασκεδάσεις, ἐπιζητοῦσα τὴν ἐρημίαν. Τὸ συμβαῖνον ὑπὸ τὸ

ὠχρὸν ἐκεῖ μέτωπον οὐδεὶς ἐγίνωσκεν. Κατοικοῦσα τὸν ἐν Βεάρνη πύργον τῆς πλέον τῶν τριῶν ἐτῶν, ἀντέτασεν εἰς τὴν περιέργειαν τῶν γειτόνων τῆς ἀναλλοίωτον ἐπιφύλαξιν. Ἐργαζομένη εἰς Παρισίους, ὅτι ὁ ἀπὸ τῶν ὀρέων ἐξῶθεν αὐτὴν τε καὶ τὸν Ἄλνεν τὸν πενταετῆ υἱὸν τῆς.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Δάξ δὲν ἤρχετο ἢ σπανίως εἰς τὸν πύργον. Πάντες ἐγίνωσκον, ὅτι ἐταξείδευεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μικρὰν Ἀσίαν καταληθθεὶς ὑπὸ πάθους ν' ἀνακινήσῃ τὴν κόνιν τῶν αἰώνων, καὶ νὰ ζητήσῃ ἐν τοῖς ἀψύχοις πράγμασι τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς. Καθ' ὅλον δὲ αὐτὸ τὸ μακρὸν διάστημα ὁ πύργος ἔμενε κεκλεισμένος, ἢ δὲ κόμησα δὲ Δάξ δὲν ἐφάνετο ἢ ἔχουσα μίαν μόνον διασκεδάσιν, νὰ περιπλανᾶται ἔριππος ἐν ταχυτάτῳ καλπασμῷ τὰς ἀτραπούς τῶν ὀρέων, ἐλπίζουσα πιθανόν, ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ δρόμου τῆς νὰ φέρῃ τὸσον μακρὰν τὰς κλέψεις τῆς, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ λησμονήσῃ τὰς θλίψεις τῆς.

II

Καθημένη ἡ Φραγκίσκη παρετήρει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δενδρύλιον τι τῆς ἀνατολῆς μεταφερθὲν ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς. Ἐπὶ τινος κλάδου αὐτοῦ ἔψαλλε πτηνόν. Τὸ θέαμα ἐφάνετο ἡδύον καὶ τέρπον αὐτὴν, διότι μειδιάμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν μελαγχολικῶν χειλέων τῆς. Ἐν τῇ μοναξίᾳ ἢ φαντασία ἐξάπτεται, ἀλλ' ὅμως γίνεται καὶ παιδαριώδης. Διὰ τὸ διερχόμενον τὴν ζωὴν του μονοτόνω, πτηνὸν ψάλλον κατὰ προτίμησιν ἐπὶ μαγιολίας εἶναι ἐκπληξίς.

Ἡ ῥέμβη τῆς ἐπαναφέρουσα αὐτὴν εἰς τὸ παρελθὸν συνεχίζετο ἐν σειρᾷ εἰκόνων. Εἶδε κατ' ἀρχὰς μικρὰν κόρην μὲ ξανθὴν οὐλὴν κόμην, ἐνδεδυμένη λευκὴν ἐσθῆτα, καὶ δοκιμάζουσαν τὰ πρῶτα αὐτῆς πρὸς τὴν πηδήματα ἐπὶ τῆς χλόης πρὸς τὴν μακρησίαν δὲ Δάξ. Μεθ' ὁποίας ὑπερηφανίας ὁ συνταγματάρχης δ' Ὀτεβίλ ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν λευκὴν αὐτὴν ἐσθῆτα! Ἦτο τὸσον καλὸς ὁ πατὴρ ἐκεῖνος, ὅστις δὲν εἶχε πλέον ἢ τὴν Φραγκίσκην του ν' ἀγαπᾷ!

Μεταξὺ τῶν ὀμίλων τῶν νέων τῶν μαγευμένων ὑπὸ τοῦ χοροῦ καὶ τῆς μουσικῆς, ὁ νέος οὗτος μὲ τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν εἶναι ὁ Ροβέρτος δὲ Δάξ; Ἡ μικρὰ Φραγκίσκη ἐθαύμαζε τὸ μέγαν αὐτὸν ἐξάδελφον ὡς ἐθαύμαζε καὶ τὸν πρίγκηπα Πεντάμορρον εἰς τοὺς μύθους τῆς τροφοῦ τῆς.

Ἡ εἰκὼν ἀλλάσκει. Ἰδοὺ ἑτέρα. Νεῖκις ἔριππος ἐνδεδυμένη ἀμαζόνα ἐκ μέλανος ἐριούχου, βαίνει καλπάζουσα διὰ μεγίστης δενδροστοιχίας τοῦ δάτους τῆς Κομπινένης. Παρ' αὐτὴν ὁ ἴδιος Ροβέρτος, ἀνὴρ πλέον καταστάς, πόσον φιλοστόργως ἐκτελεῖ τὰς παιδαριώδεις ἐπιθυμίας τῆς! Ἀνησυχεῖ διὰ τὴν μικρὰν σύντροφόν του διὰ τὸν ἥλιον, τὴν βροχὴν, ἀληθῆς ἀδελφὸς ὁ Ροβέρτος, ἀλλ' ἀδελφὸς μὲ ἐνστικτικὸν πατρικόν αὐτὴν δέ, τρυφερά, ἀδύνατος ὡς πτηνὸν ἀνευ πτερύγων, ἀθῶα, ἀγνοοῦσα τὸ πᾶν, αἰσθάνεται νὰ βλαστάνῃ ἐν τῇ μικρᾷ αὐτῆς καρδίᾳ τὸ μοναδικὸν ἀλλ' ἐπιρροβὸν ἄνθος τοῦ ἔρωτος.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ συνταγματάρχου ἐπανελθόντος ἐκ μακρινοῦ ταξιδίου, δεῖπνον οἰκογενειακὸν τοῖς παρετέθη, παρὰ τῇ μακρησίᾳ δὲ Δάξ. Ἡ Φραγκίσκη ἔφερε τὴν ἐσπέραν ταύτην τὴν πρώτην ροδόχρουν ἐσθῆτά τῆς, ἐσθῆτα, ἥτις καθίστα αὐτὴν ἐξαισίαν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου τοσαύτην φιλοστοργίαν ἐδείκνυε πρὸς αὐτὴν ἢ θεὸς τῆς, τοσαύτας φιλοφρονήσεις τῇ ἐπεδαψίλευσεν, ὥστε πολλάκις τὸ ἐρύθημα ἀνήλθεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς νεανίδος.

Ὁ ἐξάδελφος Ροβέρτος ἐσιώπα, ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὸς τὴν παρετήρει πολὺ.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν αἴρνης ἡ κ. δὲ Δάξ τὸν υἱὸν τῆς, ὅτε ἠγέρθησεν τῆς τραπέζης πῶς εὐρίσκει τὴν ἐξάδελφον σου; Δὲν τῆς εἶπες οὐδὲ μίαν λέξιν. Εὐχαρίστησον τοῦλάχιστον αὐτὴν, ὅτι προσέφερε τὴν χάριν καὶ καλλονὴν τῆς εἰς τὸ οἰκογενειακὸν μας δεῖπνον.

— Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν Φραγκίσκην, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος. Μὲ κάμνει νὰ σκέπτομαι τὰς ἀγίας ἐκείνας εἰκόνας τὰς τῶσον ἐξαισίως ὡραίας, τὰς ὁποίας θαυμάζει τις ἀρῶνας

— Ἄ! ἀνεκραξεν ὁ κ. δ' Ὀτεβίλ ἡ παρομοίωσις αὕτη ἦτο λαμπρά!

— Ροβέρτε, εἶπεν ἡ κ. δὲ Δάξ, ὑπάγετε νὰ καπνίσετε μετὰ τοῦ θεοῦ σας, ὑμεῖς σᾶς ἀναμένομεν ἐνταῦθα. Ἐν εἶδος πανδήμου σιγῆς ἐπεκράτησε ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ Φραγκίσκη ἐρυθρὰ ἐκ τῆς ταρχῆς ἐπλησίασε εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἀσυνειδήτως περιέφερε ἐπὶ στιγμὴν τοῦ δακτύλου τῆς ἐπὶ τῶν πλῆκτρων αὐτοῦ. Ἡ καρδία τῆς ἔπαλλε ταχέως δίχως νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἶτιον. Ἀπλῶς προσηθάνετο μέγα τι συμβάν. Ἀγωνιώσα, ἀνέμενε, ἀποκρινομένη διὰ μονοσυλλάβων εἰς τὰς φιλόφρονας ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας τῇ ἀπέτεινε ἡ θεὰ τῆς. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἐφάνετο ἀδημονοῦσα. Τὰ βλέμματά τῆς δὲν ἐγκατέλειπον τὴν θύραν τῆς μικρῆς αἰθῆρας, ὡμίλει ἀλλὰ δίχως νὰ γνωρίζῃ τί ἔλεγε. Αἱ στιγμαὶ παρετείνοντο. Τέλος, μετὰ παρέλευσιν ἡμιτείας ὥρας οἱ δύο ἄνδρες ἐπανελθόν, ὁ συνταγματάρχης ἐρυθρὸς, ὡς ὁ κόμης ὠχρὸς, ἐφάνετο, ὅτι μεταξὺ τῶν ἐγένετο συνδιὰλεξις ἐνδιαφέρουσα.

— Ἀγαπητὴ φίλη, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης πρὸς τὴν κ. δὲ Δάξ, ὁ υἱὸς σας μοὶ κάμνει τὴν τιμὴν νὰ ζητῇ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου. Τοῦτο μοὶ φαίνεται ὀλίγον ταχύ, ὀλίγον ἀπερίσκεπτον, σεῖς εἶσθε πλούσιοι, ἐνῶ ἐγώ... σχεδὸν πτωχός.

— Δὲν σοὶ ζητεῖ χρήματα, ἀπεκρίθη ἡ κ. δὲ Δάξ, ζητεῖ τὴν θυγατέρα σου, ἥτις εἶναι θησαυρὸς ἀνεκτίμητος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διαλόγου τούτου, ἡ νεῖκις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ταπεινομένους ἐσιώπα. Λατρεύει τὸν ἐξάδελφον τοῦτον, τὸν ὀπίθον ἤθελον νὰ τῇ δώσῃ συζυγόν.

— Ἐξάδελφον μου, εἶπεν αἴρνης ὁ Ροβέρτος, εἰς σὲ μένει ν' ἀποφασίσῃς.

Ἡ Φραγκίσκη δίχως ν' ἀποκριθῇ ἔτεινε ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας τῆς πρὸς τὸν νέον, τὰ δὲ ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ ἄκρον τῶν βλεφάρων τῆς κρατηθῆντα δάκρυα, ἔρρευσαν ταχέως εἰς τὰς παρειὰς τῆς. Ἡ ὑπέμετρος εὐτυχία εἶναι τὸσον ἐγγὺς τῆς μεγάλης θλίψεως!

— Τὸν ἀγ. πᾶ! ἀνεκραξεν ὁ συνταγματάρχης, ἀναγινώσκων εἰς τὸ ἄγνον ἐκεῖνο πρόσωπον τὴν ἀκτινοβολίαν ἀπεικόνιτιν τοῦ ἔρωτος.

— Εἶναι ἀληθές; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος, ἀσπαζόμενος τὰς μικρὰς ἐκείνας χεῖρας τὰς παγετώδεις ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν αὕτη χαμηλοφώνως....

Ἡ Φραγκίσκη διήλθεν οὐρανίας ἡμέρας κατὰ τὴν ἐξάμηνον μνηστείαν τῆς. Χαρά, ἐλπίδες, σχέδια, πάντα ταῦτα ἐπλήρουν τὴν καρδίαν, ὡς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, ἀκτίων φαινοῶν. Ἄλλ' ὅμως ἡ ἡμέρα τῶν γάμων τῆς εὗρε τὸν Ροβέρτον πολὺ ὠχρὸν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γαμηλοῦ ταξιδίου τῶν ὑπῆρξε χαρίεις ὡς ἐγνωρίζε νὰ ἦναι. Τοῦτο διήρκεσεν ὀλίγον.

Ἐπανελθόντες οἱ συζυγοὶ εἰς τὸν πύργον τῶν δὲν ἔσχον πλέον οὐδένα τῶν πρώτων αὐτῶν ἐνθουσιασμῶν. Τὸ πᾶν μετεβλήθη. Ὁ κόμης ἰππεύων ἐνωρὶς διέτρεχε τὰς ἀποτόμους κλιτύας τοῦ ἔρους, ἐπὶ πολλὰς κατὰ συνέχειαν ὥρας, ἐπανερχετο δὲ πολυλάκις μ' ἐνδύματα ἐσχισμένα, ὡς ἀνθρωπος ζητῶν τὸν κίνδυνον, ὅπως ὑποκύψῃ εἰς αὐτόν, ἢ ὅπως λησμονήσῃ.

— Τί ἔχει λοιπὸν; ἠρώτα ἡ ἀθῶα συζυγός, ἥτις ἠγνοεῖ παντελῶς τὴν ζωὴν Διατὶ ζητεῖ τὴν ἐρημίαν; Διατὶ αἱ σκοτειναὶ αὐταὶ σκέψεις ἐπὶ τοῦ μετώπου σου; Ὅταν τὸν ἐρωτῶ μοὶ ἀπαντᾷ ὅτι οὐδὲν ἔχει, μοὶ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα, μοὶ μειδεῖ, ἀλλ' αἱ σκέψεις του εἶναι μακρὰν...

Ὅτε ἐγεννήθη ὁ Ἄλνεν ὁ μόνος ἀπόγονος τῆς γηραιῆς γενεᾶς, ὁ κόμης ἔσχε ἐνθουσιασμὸν ἐγνωμοσύνης διὰ τὴν συζυγόν του, τὸσον συγκινητικόν, τὸσον ἐμπαθῆ, ὥστε αὕτη ἐπίστευσεν ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι ἀνέκτησε τὴν καρδίαν του. Φῆ! πόσον ταχέως παρήλθον καὶ ταῦτα! Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν εἰς Παρισίους, ὁ Ροβέρτος προφασιζόμενος ἄλλοτε συνάθροισιν ἐπιστημονικὴν, ὅτε δὲ συνέντευξιν σπουδαίαν, ἀπήρχετο πάσα; τὰς ἐσπέρας. Ὡ! πόσον μακρὰ ἐφάνετο αἱ νύκτες ἐκεῖναι εἰς τὴν δυστυχῆ γυναῖκα.

Πρωτὰν τινὰ ἀνοίξεως, ὁ Ροβέρτος ἐπρότεινε ἔριππον περίπατον εἰς τὸ δάτος.

Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμαστός. Φθάσαντες εἰς Ὠτέλ ἑσταμάτησαν, ὅπως θαυμάσωσι τὴν ὡραίαν αὐτὴν τοποθεσίαν, τὰ δένδρα μὲ τὸ καταπράσσον φύλλωμα τῶν, καὶ ν' ἀναπνεύσωσι τὴν γλυκεῖαν εὐωδίαν τὴν λούουσταν αὐτοὺς εἰς πᾶν λεπτόν φύσημα τοῦ ζεφύρου. Ὁ κόμης δρέψας κλάδον ἀκακίας, πλησίον αὐτοῦ κειμένης, ἔτεινε αὐτὸν πρὸς τὴν συζυγόν του.

— Ἀδελφὲ, Φραγκίσκη τῇ εἶπε, ἡ νεότης τῆς φύσεως, χαριετῆ τὴν ἀνοίξιν σου. Αὕτη κατέστη ἐρυθρὰ, ὡς ἐκ τῆ ἀπέτεινε ἐξομολόγησιν ἔρωτος, καὶ μειδιάμα διέσχισε τὰ λυπημένα χεῖλη τῆς. Σιωπηλῆ, προσήρμοσε τὸν κλάδον ἐπὶ τοῦ περιχορίου τῆς ἀμαζόνας τῆς. Ποσάκις κατόπιν τὸν παρετήρησε! Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα εἰς ἕνα δεῦτερον περίπατον ὁ κόμης τῇ ἀνεκοίνωσε, ὅτι ἀνευ δυσχερείας τινός, ὅτι ἐσκόπει νὰ κάμῃ μικρὸν τι ταξίδιον εἰς Ἀλγερίαν. Βραχύτατον, ὡ μόνον δι' ὀλίγας ἡμέρας, διὰ κατὰ ἀνασκαφὰς περιέργους πλησίον τῆς Καρχηδόνας, ὅπουθεν θὰ τῇ φέρῃ μερικὰ ἐκ τῶν ἀνεκκαλυφθέντων. Τοῦτο βεβαίως θέλει τὴν εὐχαριστήσῃ.

Αὕτη δὲν ἐτόλμησε κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν νὰ ἐρωτησῆ πότε ἀνεχώρει, κατὰ τὸ πρόγευμα ὅμως μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ταπεινωμένους ἐπὶ τοῦ πινακίου τῆς ἠρώτησε.

— Καὶ πότε ἀπεφασίσας ν' ἀνεχωρήσῃς Ροβέρτε;

— Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ μου φίλη, τὴν ἐσπέραν ταύτην, νομίζω, καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀνεμένομαι ἐκεῖ κάτω πρὸ τῆς ἐνάριξως τῆς ἐργασίας.

Ἡ Φραγκίσκη ὠχρίασεν ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν.

III

Ἐνῶ ἀνεμυμήσκετο τὰ πράγματα ταῦτα, ἀνεξέουσα τὰς μὴ ἐπουλωθείσας ἐτι πληγὰς τῆς, καὶ τὸ μικρὸν πτηνὸν ἐξηκολούθει ψάλλον ἐπὶ τῆς μαγιολίας, ἢ θύρα ἠνεώχθη, καὶ ἀνὴρ εὐγενοῦς φυσιογνωμίας, ἀλλὰ καὶ δειλῆς ἐνταυτῷ εἰσῆλθεν. Ἐκ τοῦ τρόπου μόνον καθ' ὃν ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς κομῆσεως, ἐμάντευε τις, ὅτι εἶχε τῇ καρδίᾳ δι' αὐτὴν τὸ ἀριλοκερδὲς ἐκεῖνο

πάθος όπιρ οι άνδρες συναισθάνονται μόνον εν τή αύγῃ του βίου των. Ο άνηρ ούτος ήτο ο εξαδέλφος της Κλαυδίας Δοτεβίλ.

— Είθε ύμεις Κλαυδία; πώς εδω;

— Ο συνταγματάχης μου μοι έδωκε άδειαν, ήλθον να τήν διέλθω μαζί σου.

— Σ' εύχαριστώ διότι μ' ενθυμήθηκες, δέν θά δειπνήσεις μαζί μας;

— Άλλά πώς και ο Ροβέρτος είναι εδω; ήρώτησεν ο νέος μετά προφανούς εκπλήξεως. Και πώς είναι;

Η κόμητσα τόν παρετήρησε σχεδόν προσβληθεΐσα. — Όπως πάνττε, προσέθεσε δι' ύρους παγετώδους.

Μην είσθε τόσο αυστηρά δι' εμέ, εξαδέλφη μου, έπα νίλαθεν ο νέος άξιωματικός. Τί θά έλεγεσ εν σέ διεβεβαΐουν ότι ήλθον ενταύθα επίτηδες να σε ιδω, και ίτως, ίτως να σοι αποδώσω τήν ευτυχίαν; Πρδ τριών έτων είσηρχόμην πρώην τινα, εις τήν εκκλησίαν του άγιου Γερμανού, όπως μελετήσω άντικειμενόν τι άρχιτεκτονικής, του όποιου ή μήτηρ μου έπεθύμει να έχη αντίγραφον διά τήν εκκλησίαν του χωριού της. Γυνή διήλθε πρδ έμου. Η γυνή αύτη είσθε ύμεις. Σας άνεγνώρισα και σας ήκολούθησα. Σταματήσασα πρδ των εικόνων έγονυπετήσατε και λυγμοί διέφυγον του στήθους σας. Ω! εκλαΐετε μετά τσσαύτης θλίψεως, ώστε ήρθάνθη τήν καρδίαν μου κατασπαρασσομένην. Μετά τινας ήμέρας ήλθον πρδς έπίσκεψίν σας. Η φυσιογνωμία σας προΰδιε υπερηφάνειαν και θλίψιν τόσο μεγάλην, ώστε δέν έτόλμησα να σας έρωτήσω. Άλλ' ήθελον να μάθω διά πάσης θυσίας τήν αίτίαν της θλίψεώς σας.

Μετέβην εις τήν λέσχην. Δέν άγνοεις, ότι ή λέσχη είναι δένδρον εις ο βλαστώνουσι πΐσαι αι φλυαρίαί. Ηρώτησα μερικόν φίλου. Η αλήθεια μοι έγένετο γνωστή.

Ο σύζυγός σου έτρεφεν έρωτα άλογον διά μίαν γυναΐκα της ύψηλής τάξεως, ήτις ενεθρύνετο λέγουσα εκούτην τοιαύτην. Ω νομάζετο Ματθίλδη δε Τερουάν, και ήτο κόμητσα. Ίνα αποσπάσωσι τόν Ροβέρτον εκ της γυναικός ταύτης τόν ένύμφευσαν. Νομίζω, ότι και αυτός έπίστευσεν, ότι ήδύνατο να τήν λησμονήση, και άπεράσισε τόν γάμον.

— Σε παρακαλώ, Κλαυδία, άρκει, διέκοψεν ή κόμητσα.

— Δι' όνομα θεού, Φραγκίσκη, άφρησόν με να προχωρήσω. Δέν έχω ποσώς τήν πρόθεσιν να σε λυπήσω, άκόμη ολιγώτερον να προσβάλλω το εύθύφρον του εξαδέλφου μου. Εκείνο μόνον το όποσον μοι φαίνεται παράδοξον είναι, πως ήδύνατο να άγαπή άλλην γυναΐκα, άφ' ου άπαξ έλαβε τήν τιμήν να ήναι σύζυγός σου... Τήν ήγάπησε πρώτην. Αύτη μόνη δύναται να ήναι ή άπολογία του. Η γυνή αύτη εξηκολούθει να γράφη πρδς τόν Ροβέρτον. Αί έντεγχοι έπιστολαί της ήσαν άξιαί θαυμασμού. Ύπεκρίνετο εν αύταις καρτερικότητα θαυμασίαν δέν τήν έβλεπε πλέον ουδέ ιζήτει να τήν ιδη. Τόν παρεκάλει μόνον να τή έπιτρέπη να τψ γράφη. Ότε ο σύζυγός σας φαίνεται τεθλιμμένος ήτο διότι είχε λάβει έπιστολήν σπαρραξικάρδιον.

Μετά τήν γέννησιν του Άλλεν τή άπηγόρευσε βητώσ να τψ γράφη. Η Ματθίλδη έπεμψε υπηρέτην φέροντα έπιστολήν περιλαμβάνουσαν τα εξής. α Σε ύπακούω. Η έπιστολή αύτη είναι ή τελευταία. Ήπιον δηλητήριο. Τήν έσπέραν ταύτην θά είμαι νεκρά. Πτοηθείς, ο πτωχός Ροβέρτος, διέπραξε τήν άνοησίαν να μεταβή πρδς έπίσκεψν της τραγικής ταύτης έρωμένης. Είχε λάβει φάρμακόν τι άκίνδυνον, το όποσον κατέστησε

αύτην τόσοσ ώχράν, ώστε φαΐνετο, ότι ή ψυχή της ήτο έτοιμή να πετάξη εις τόν ουρανόν. Ο Ροβέρτος έμεινε τήν νύκτα πλινθισιον της. Ότε τήν πρώην ήγέρθη ν' αναχωρήση ή κομωδός αύτη, ικέτευσεν, εκήτησεν ως τελευταίαν ευεργεσίαν, ταξείδιον όκτώ ήμερών εις Άλγερίαν, εν δέν συγκατένευε τόν ήπιέλπει ότι θέλει λάβει εν δεύτερον ποτήριον δηλητηρίου.

Ο Ροβέρτος συγκατετέθη. Ηλθε και σε είδεν, έπροφασίσθη έργασίαν και σε άφήκεν άτάραχον, άνευ ουδεμιός δυσπιστίας. Φθάσαντες άπαξ εις Άλγερίαν, ή Ματθίλδη άνέλαβε και πάλιν τήν επ' αυτού εξουσίαν της. Δι' άπάτης, δι' άπειλών, έδασιλευσεν εκ νέου εν τή καρδία του.

Ότι γνωρίζεις το έπίλοιπον, άγαπητή Φραγκίσκη, δέν άμφιβάλλω. Πώς όμως άπεκάλυψας τήν άπιστίαν του Ροβέρτου άγνοώ, αλλά βεβαίως τουτο θά έγεινεν εκ συμπτώσεως.

— Όχι, Κλαυδία, έλαβον τόν κόπον να μοι το γνωστοποιήσωσιν. Ο Ροβέρτος μοι έγραφε συχνάκις. Μοι είχεν εκφράσει τήν έπιθυμίαν να μεταβή εκ της Άφρικής εις τήν Μικράν Άσίαν. Μοι ώμίλει εκτεταμένως διά τήν μεγαλοπρέπειαν των χωρών τούτων, μεθ' όλης της εύφραδείας, τήν ύποίαν γνωρίζεις ότι έχει. Ημέραν τινά έλαβον εκ Βαγδατίου, όπου τότε ο Ροβέρτος εύρίσκετο, έπιστολήν άγνώστου χαρακτήρος. Τήν ήνοιξα και άνέγνωσα εν αύτῃ τα εξής:

α' Ο σύζυγός σας ταξιδεύει μαζί μου. Έλπίζω, ότι ουδέποτε θέλετε τψ συχωρήσει το τοιούτον.

«Ματθίλδη δε Τερουάν»

Έθεσα τήν έπιστολήν εντός φακέλλου και άπέστειλα αύτήν, άνευ έτέρας λέξεως πρδς τόν σύζυγόν μου.

— Ω τήν άθλίαν, άνέκραξεν ο Κλαυδίου, ο θάνατός της δέν ήτο άρκοΰσα τιμωρία. Άλλά λέγε μου ο Ροβέρτος εξακολουθεΐ να τήν ενθυμήτε;

Είναι φρικωδώς λυπημένος διά τόν θάνατόν της. Τόν κατέλαβον κλαίοντα, αυτόν, όστις ουδέποτε είχε κλαύσει. Έχει μυστηριώδεις συνεντεύξεις μεθ' ενός άρχιτέκτονος και ενός γλύπτου, νομίζω, ότι σκέπτεται ν' άνεγειρή κενοτάφιον εις τήν γυναΐκα ταύτην.

— Έάν ο Ροβέρτος μετενοεί, εν σοι ιζήτει συγγνώμην, ήθελες τόν συχωρήσει, χάριν τουλάχιστον του υιού σου;

— Δέν θά το πράξη. Έχει τήν υπερηφάνειαν του ένόχου, και έγω τήν υπερηφάνειαν της προσβληθείσης. Το πΐν μεταξύ μας έτελείωσε, σε βεβαίω.

— Λοιπόν δέν τόν άγαπήσ πλέον;

— Τόν οικτείρω, και προσεύχομαι δι' αυτόν.

— Πρέπει εν τούτοις ν' αναλάβης τήν της συζύγου θέσιν σου. Πίστευσόν με, ότι δίδων τήν συμβουλήν ταύτην δέν σκέπτομαι ή σε. Ύποφέρεις τόσο, ώστε εκείνος εξιλιέωθη. Τα γνωρίζεις κάλλιον έμου, άξιοθαύμαστος φίλη μου. Η ζωή δέν είναι όδός ρόδων, είναι, καθώς τήν ονομάζουν τα ιερά μας βιβλία, κοιλάς δακρύων και κλαυθμώνος.

— Η καρδιά του Ροβέρτου δέν μοι άνήκει πλέον, Κλαυδία, άνήκει εις έτέρα, άδιάφορον εν αύτη είναι ήδη νεκρά. Μεταξύ ήμων ύπαρχει το άνεπανόρθωτον.

— Αί! λοιπόν εν σοι έχορήγηον το όπλον εκείνο, το όποσον ήδύατο να εξαλείψη τήν άνάμνησιν της γυναικός ταύτης της καρδίας του Ροβέρτου; Έπιστολήν έννοείτε, έπιστολήν ήτις άποδεικνύει, ότι ή γυνή αύτη ουδέποτε τόν ήγάπησε και

και τόν ήπάτα καθ' όλην τήν διάρκειαν των σχέσεών των, και ήτις εις εκάστην εκ ταξείδιου επάνοδον άνέμενεν άνυπομόβως τήν ευτυχίαν να ιδη έτερον. Άνάγνωθι.

Αι χείρες της κ. δε Δάξ έτρεμον σύρρουσι εκ του περικαλλήματος το ήδη κτρινησθεν φύλλον χάρτου, εις ο ήτο γεγραμμένη ή καταδικη της άντιζήλου της. Τήν γραφήν ταύτην τήν άνεγνώρισε κάλλιστα. Οι χαρακτήρες ούτοι, οι όξεις και επιπυκνεις, οι χαραχθέντες ύπό της χειρός εκείνης, τή είπήλθον έλλοτε εις τήν καρδίαν ως άκόντιον. Άνέπτυξε τόν χάρτην.

α' Άγαπητέ μου Γοντράνδε.

Τέλος έπιστρέψω. Οι Ιατροί μοι επέτρεψαν τήν επάνοδον. Ο Ήλιος ήλιος των Ίνδιων με έζωγόνησεν, εν και ο βήξ ο καταρραμένος εξακολουθεΐ να με ένοχλή συνεχώς. Έλπίζω όμως, ότι επείσεσά με τās μακράς αυτός εξορίας, με τās λυπηράς άναμνήσεις, τās όποιās προξενεί ή άπουσία, με τās ματαιάς έλπίδας, τās όποιās ή επαύριον εύρίσκει πάλιν τās αυτός. Θέλωμεν μετά τήν επάνοδόν μου επαναλάβει τās γλυκειάς εκείνας συνεντεύξεις μας; Ριγώ εκ χαρής, ότι σκέπτομαι τήν εύδαιμονίαν μας, τοσοϋτον μάλλον, καθόσον αύται είναι μυστικά από πάντας.

Μή μοι ώμίλει, σε παρακαλώ, περι τοϋ κόμητος τούτου, τόν όποτον μία σύμπτωσης έκαμε να συναντήσω και μία ιδιοτροπία να διατηρήσω, και τόν όποτον άλλοτε σοϋ εξωγράφωσα με χρώματα βλακοειδώς ρομαντικά. Ο κόμης αυτός δέν ύπαρχει δι' εμέ. Δέν έχω ή μίαν καρδίαν, ήτις σοι άνήκει, ως έγω, ή ψυχή μου και ή ζωή μου.

Ματθίλδη»

Η κόμητσα ήγέρθη και ήρχισε να βαδίζη εντός της μεγάλης αίθούσης ώχροτάτη κατ' αρχάς κατέστη μεθ' όλίγον έρυθρά. Αι χείρες της συνεταράσσοντο ύπό φρικιάσεως. Ω! είπε μετά μακράν σιωπήν, πόσον μικροί είμεθα! Πόσον το πεπρωμένον μάς άπατῆ! δι' αυτού οι πλέον ευγενεις τήν ψυχήν καθίστανται θύματα των πλέον άναξίων αισθημάτων. Ο Ροβέρτος! ον ιποτικώτατον να ψευσθῆ μέχρις εκλήψματος, ν' απολέσγη τήν ειρήνην της οικίας του, να ρίψη το πΐν εις τόν άνεμον, και διά ποΐον;

Δάκρυα εκάλυψαν τās παρειάς της και διά φωηής πνιγομένης ύπό ισχυράς συγκινήσεως.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

— Η όδός πηγαίνει κατ' εύθεταν, δέν είναι έτσι; ήρώτησεν ο Χριστιανός τόν άρχηγόν της συνοδείας των, όστις ώμίλει και ήνωει τήν γαλλικήν. Ακολουθών αύτην όλοέν, εις ποΐον μέρος φθάνει τις;

— Εις το μέρος, εις το όποτον θά διανουκτερεύσωμεν.

— Και δέν ύπάρχει φόβος, να χάση τις τόν δρόμον;

— Όχι. Μετά τινας στιγμάς θά εύρισκόμεθα έξω του δάσους, και θά άπνυθώσωμεν ύψωμα βραχώδες, άλλ' εκεί πλέον ή όδός είναι πλατεία, ώστε δέν είναι δυνατόν να περιπλανηθῆ τις.

— Καλώς. Τότε, λοιπόν, πήγαμε συ έμπρός μετά των ανθρώπων σου διά να στήσετε τās σκηνάς και να άνάψετε πυρ' ήμεις δε έρχόμεθα κατόπιν, και έπισκοποϋμεν τα πάντα έτοιμα.

Ο Ίνδός είπε λέξεις τινάς πρδς τούς περι αυτόν, και πάντες οι της συνοδείας ύπαγετες, έλαφρότεροι σκιάς, έτάχονον το εύκαμπτον βήμα των, και εξηφανίσθησαν μετ' όλίγον εις τās στροφάς της άτραπού, τήν όποαν ήκολούθουν.

Έκ των τριών σιωπηλών ταξιδιωτών, ο Χριστιανός εδάδιζε πρώτος, ή Ναδΐνα κατόπιν και ή Ζουανέτα ήκολούθει τελευταία.

Η νύξ ήπύορετο, άλλά μία εξ εκείνων των θαυμασίων νυκτών των τροπικών, διαρκουσών των όποσών ή λάμψις, ήτις πίπτει από τούς άστερας φωτίζει ως εν πλήρει μεσημβρία. Μετά παρέλευσιν μιός ώρας περίπου, ως το είχε προείπει ο Ίνδός, εξήλθον του δάσους, και κατόπιν έφθασαν εις μέρος της όδοϋ απέναντως άνωρής. Διαρκούσης της ήμέρας θά ήδύνατο τις βεβαία να απολαύσῃ εκ του μέρους εκείνου θέαν εξίσαιον. Πράγματι με δλον το έλαφρόν κυνήγιον ακούτος, όπερ εκάλυπτε το πΐν, διεκρίνη τις έννοσίον του βαθυτάτην κοιλάδα, άδενδρον, εις το βάθος της όποιās μικρός τις ποταμός έστειλεν ως μα-

— Έάν ήμην νέα άκόμη είπεν... άλλ' εγήρασα εν τῃ έρημία και έμαθα εικοσιτοκαέτις μόλις εκείνο, όπερ άγνοούσιν άλλοι εξήκοντα έτών. Τρία έτη άπομονώσεως και αιχμαλωσίας μοι άπεκάλυψαν πλείστα μυστικά. Το πάθος μου είναι άνίατον. Τί θά κερδίσω, εν τῷ κκτασπαράξω τήν καρδίαν; Η εικών της γυναικός ταύτης θέλει διακμείνει εις όλα τα τεμάχια της. Μετά τήν άνάγνωσιν της έπιστολής ταύτης θά με άγκπήση περισσότερο; Θά τήν άγκπήσω ολιγώτερον; Τίς οίδε;... Και έπειτα διατί να επαναφέρω τήν άνάμνησιν της; διατί να τόν κάμω να επανίδη νοερώς το πρόσωπόν της; Α! είναι φρικτόν δι' εμέ! Τα βασιανηστήριά μου υπήρξαν μέχρι τούδε τόσα, ώστε ήδη δέν ζητώ άλλο ή τήν λήθην, τήν υπεράττην ταύτην παρηγορίαν εκείνων, οΐτινες δέν άναμνέουσι τίποτε άλλο εκ της ζωής. Όχι ο Ροβέρτος δέν θέλει λάβει παρ' έμου το βαρύ αυτό κτύπημα. Το άπεχθές αυτό όπλον δέν είναι άξιον έμου.

Δέν θά άναγνώσῃ τήν έπιστολήν ταύτην, αυτό θέλει τψ προξενήσει θλίψιν.

Και διά κινήματος αποτόμου ή κόμητσα σχίτασα τήν έπιστολήν εις μύρια τεμάχια έριψεν αύτην εντός της έστίας.

— Τί πράττεις; άνέκραξεν ο Κλαυδίου.

— Έκδικούμαι! άνέκραξε με μειδίαμα, όπερ έλάμπυρε τα δάκρυά της.

Παραπέτασμα ήγέρθη και ο Ροβέρτος δε Δάξ είπήλθε, με όρθαλμούς ύγρους εκ των δακρύων, και με ύψος ταπεινωθείσης υπερηφάνειας. Έκράτει εκ της χειρός παιδίον πενταετές με ξανθά μακρά μαλλιά.

— Άλλεν, είπε, γονυπέτησον ενώπιον της μητρός σου, και ζήτησον παρ' αύτης συγχώρησιν διά τόν μεγαλήτερον ένοχον όστις υπήρξεν εν τῷ κόσμῳ, άλλ' ένοχον, όστις τήν σέβεται και τήν λατρεύει.

Το παιδίον με τούς άγγελικούς όρθαλμούς του παρετήρει εν-αλλάξ τόν πατέρα και μητέρα του μη έννοσϋν, άλλ' ύπακούον έγουπέτησεν.

Η μήτηρ θέσασα τήν ώραίαν αύτης χείρα επί της κεφαλής του εψιθύρισεν.

— Το εύχγγέλιον λέγει, ότι γίνεται μεγάλη χαρά εις τούς ουρανούς διά τήν μετανόιαν ενός άμαρτωλού.

(Έκ του γαλλικού)

Άνθη Βασιλειάδου.

πρός χρυσάλλινος όρις. Μακράν, πολύ μακράν, πεδιάς εκτεταμένη ήπλοστο έγούσα διεσπαρμένα τῆδε κίεϊτα περιορισμένα άλλα έι μεγαλοπρεπών ένεδρων. Έξερρομένη του σκοτεινού θύλου του δάσους, ύπό τον όποτον ο άηρ ήτο σπανιώτερος, ή Ναδΐνα σταματήσασα, άνέπνεε μεθ' ήδονῆς τήν δροσεράν αύραν.

— Θα φθάσωμεν τάχιστα εις τόν νυκτερινόν σταθμόν, είπεν ο Χριστιανός, Αύριον θά επαναλάβωμεν τήν πορείαν μας από της αύγῆς και μεθαύριον, κατά τα λεγόμενα των Ίνδων μας, φθάνομεν εις το χρυσορυχεϊον.

Η Ναδΐνα δέν άπεκρίθη,

Έξάφνης βήρος τι έπισαν εις τα όπίσθια του ίππου της, και έστράφη ταχέως νομίζουσα ότι προσεδήθη αίφνης ύπό τινος θηρίου. Άλλά δέν συνήτησεν, ή τούς τρομερωτέρους θηρίου όρθαλμούς της Ζουανέτας, πλείστων της καθημένης, και περισφιγγούσης ήη αύτην διά των βραχιώνων της, άρσϋ τήν κατέλαβεν ούτω εξ άπρόσπουτο.

— Α! θέλεις να με διώξης! έμβύθριζεν ή θυγάτηρ της Μαχώ, μετά τόνου φωηής άνεκραξάτου μίτους... Σε διώχνω όμως τώρα έγω από αυτόν τόν κόσμον, όπου θά καταλάβω τήν θέσιν σου και θά είμαι κυρία και του όνόματός σου και των θυγατέρων σου, και παντός ό,τι σοι άνήκει!..

— Βοήθειαν! άνέκραξεν ή Ναδΐνα!.. Χριστιανέ!.. βοήθειαν!

Ο κ. Ροσεβέλ δέν έκίνηθη.

Η δυστυχής δέν ήδυνήθη να είπη πλείοτερα. Ο όξύς πόνος μαχαίρας έμ-

πληθείσης μεταξύ των δύο ώμων της, τῃ ήρπυσε τήν ζωήν. Και έπειδή πΐσα συναισθησις δέν τήν είχεν είσει έγκαταλείψει, ήθθάθη έαυτην άναρπαζόμενην από του έδάφους, όπου είχε πέσει, παρδ του Χριστιανού και της Ζουανέτας, του μόν κρατούστος αύτην εκ των ποδών, του δε εκ των βραχιώνων. Αρσϋ ούτω τήν εκίνησεν τρίς ή τεταράχις εν τῷ κενῷ, κατόπιν τήν ένείψαν μακράν από του ύψους του βράχου, εις τόν όποτον είχον σταματήσει και οι τρεις.

Ο Άνδρέας Δανζελύ είχεν άκροασθῆ, άκίνητος, τήν μακράν άφήγησιν της κομήσεως Ναδΐνας. Αύτη ήρωματώδη, κυρία έαυτης, είχε κάμει τήν διήγησιν των κατ' αύτην, ως να έπρόκειτο περι ζήνης. Φθάσασα εις το μέρος τουτο διέκοψε τήν διήγησιν της. Έως εδω, είπεν αύτη, ένθυμώμαι και τήν έλαχίστην

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

Πλήν διαφόρων φιλονθρώπων κυριών, ατινες προθύμως απέστειλαν διάφορα ώραία αντίκειμενα και πλήν των εμπόρων. ών τὰ ονόματα ενεγράφημεν εις τὸ φύλλον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, απέστειλαν πρὸς τοῦτοις διάφορα εἶδη πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν οἱ κ. κ. Ολύμπιος, Ἀντώνιος Θ. Ἀντωνόπουλος, Μ. Κιτσιμπάλης, Δ. Κυριακὸς καὶ Ν. Βελισσάριος, Δ. Ρακτιβάν, Ψιμούλης, Μιγγιῶρος καὶ Θεοδορακί- πης, Χ. Λερόσης, Ἀδελφοὶ Βασιλείου Βαρνάβη, Χ. Δ. Μιθόπου- λος, Ἀδελφοὶ Β. Ἀκριβοῦ, Γρ. Μ. Κισδόνης, Δ. Σοφοκλέους, Ἀθ. Στίνης, Γ. Μ. Πάλλας, Ν. Β. Μποργάκος, Παναγιώτης Γεωργιάδης, Κουλουριώτης, Ν. Γερακίρης, Π. Ν. Μιτζινιώτης, Κ. Ἀθανασίου, Κ. Σαμῖος καὶ Σα, Sidney Nowil, Τσουκανέλης καὶ Κεφαλάς, Β. Α. Κόκκοτας, Δ. Ἀντωνιάδης, Η. Φουστάνος καὶ Σα. Πρὸς πάντας τοῦτους ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Κυριῶν ἐκφράζει τὰς θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Π. Α. Λεμισσόν. Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Ἐ- λάθετε βεβαίως ἐγκαίρως ἀπάντησίν μας Ἀναμένομεν λεπτομερε- στέρως πληροφορίας, ὅπως συμβουλευθῶμεν καὶ τὴν ἐν Παρισίοις συν- εργάτιδά μας x Marie Pierre.—Καν Μ. Ι. Μπ. Πειραιῶ. Εὐχαρί- στως θὰ γράψω, ἐὰν εὐρεστηθῆτε νὰ μοὶ γνωρίσητε ἀκριβῶς πῶς ἔ- χουν τὰ πράγματα. Εἰς τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας ἀναγιγνώσκει τις τόσον ἀντιφατικὰ πράγματα, ὥστε ἄγνοεὶ ποῦ ἔγκειται ἡ ἀλήθεια. — Καν Ι. Ι. Σμύρνη. Φρ. χρ. 24 ἐλήφθησαν. Δὲν εὐρίσχετε, ὅτι βρα- δύνει μεγάλως ἡ εἰσπραξίς;—Καν Α. Κ. Μελίτη. Ἀπειρῶς σὰς εὐ- χαριστῶ διὰ τὰς δοθείσας πληροφορίας. Γράφω προσεχέστατα.— Καν Δ. Κ. Καραθουάρ. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προμηθευθῆτε ὀκτώφραγο- κον τοκομερίδιον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἢ γραμματόσημα οἰασδῆ- ποτε ἐθνικότητος, καὶ ἀποστείλητε ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς; — Καν Α. Ν. Α. Φιλιππούπολι. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Νέα συνδρομή- τρια ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Αι. Ι. Δρ. Μαγχεστρία. Εὐ- γενῆς ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐ- γελεῆ φροντίδα. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Α. Ρ. Γιου- μουλιτζίνα. Ἐχετε τὰ τοισμένα τραγουδάκια τοῦ κ Α. Μίλτου; Ἐὰν ὄχι γράψτε μοὶ νὰ σὰς τὰ στείλω. Εἶναι τὰ κατὰλλήλότερα. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — Καν Κ. Δ. Π. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγρά- φη. Ἀποτείλατε ἀμέσως ἀντίτιμον συνδρομῶν. — Κου Α. Χ. Βου- κουρῆστιον. Ἐλάβομεν ὑπὸ σημείωσιν γραφόμενά σας —Καν Εὐ.Τρ. Βάρνα. Τὸ ζητούμενον λεξικὸν δὲν ἐξεδόθη. Ἡ εἰσπραξίς τῶν καθυ- στερουμένων βραδύνει πολὺ. Εὐχεστηθῆτε νὰ ἐπισπεύσητε, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναμένομεν.—Καν Ε. Κ. Λαρία. Τόμους Ζ. ἔτους δὲν ἔχομεν δεμένους.—Καν Μ. Β. Σύρον. Πᾶν ὅ, τι ἐστείλατε ἐλήφθη ἀ- σφαλῶς. Δὲν σὰς ἀπήνησα δι' ἐπιστολῆς, διότι λόγοι ὑγείας με ἠ- νάγκασαν νὰ παραμελήσω τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Σὰς εὐγνωμονῶ ἐν τούτοις πάντοτε διὰ τὴν εὐγενῆ φροντίδα.—Δα Κ. Δ. Πάρον. Εὐ-

λεπτομέρειαν ὄλων ὅσων σὰς διηγήθην. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁ- ποίαν οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ με ἐκρήμισαν σχεδὸν νεκρὰν εἰς τὴν ἄβυσσον, νῦν σκο- τεῖν ἐπικρατεῖ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου... Ἡ μνήμη μου ἐσβέσθη. Δὲν ἐνθυ- μοῦμαι πλέον τίποτε. Μοὶ φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι, περιεπληνῆθην ἐπὶ αἰωνιό- τητα ὄλην εἰς τὰς ἐρήμους χωρὶς νὰ ἴδω ἢ συναντήσω οὐδένα, καὶ τρεφομένη με ὀπώρας καὶ ῥίζας.

Ὁ Δανζελὺ ἦτο γονυπετὴς, καλύπτων τὰς ἰσχνὰς χεῖράς της διὰ φιλημά- των, ἀποθαυμάζων αὐτὴν διὰ τὴν καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς διηγήσεως γεν- ναϊότητά της.

Ἐἶχε σκεφθῆ ὅτι θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην νὰ τὴν καταπραύνη, νὰ τὴν καθη- συχάσῃ, νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς πραγ- ματικότητος. Οὐδεμίαν τοιαύτην παρέστη ἀνάγκη.

Ἡ Ναδίνα ἐπανελάμβανε τὴν ὑπαρξιν αὐτῆς, ὅποια ἦτο αὐτῆ, ὅτι διεκόπη τοσοῦτον ἀποτόμως, ἔκρινε δὲ τὰ πάντα μετὰ σταθερότητος καὶ σαφηνείας ἐκ- τάκτου.

Τότε, ὁ Ἀνδρέας, βλέπων αὐτὴν ἐντελῶς ἀναλαβοῦσαν τὰς δυνάμεις της, καὶ εἰς κατάστασιν νὰ ὑποστῇ τὸ ταξίδιον ἐν πρώτοις, κατόπιν δὲ καὶ ὅλα τὰς συγκινήσεις, αἵτινες τὴν ἀνέμενον εἰς Γαλλίαν, ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὸ πᾶν διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ προετοιμασίαι ἀπῆλθον πολλὸν καιρὸν. Ἡ ἀνυπομονή της τῆς Ναδίνας δὲν εἶχεν ὄρια. Τῇ ἐφάνετο, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐπανεβλεπε τὰ δύο ἐκεῖνα λατρετά ὄντα, ἅτινα ἀπασχολοῦν τὴν καρδίαν της καὶ τὰς σκέψεις της.

— Καθ' ὄλον μου τὸν βίον, εἶπεν ἡμέραν τινὰ ἡ Ναδίνα πρὸς τὸν Ροδέρ- τον ἐκράτησα εἶδος ἡμερολογίου, ἐν ᾧ ἐσημείουν πᾶν ὅ, τι μοὶ συνέβαινε. Τὰ παραμικρότερα συμβεβηκότα τῆς ὑπάρξεώς μου ἦσαν ἐν αὐτῷ σημειωμένα. Ἦτο δι' ἐμὲ, ἀπὸ νεαρωτάτης ἡδῆ ἡλικίας μου, ἀπειρὸς εὐχαριστήσις νὰ κάμω καθ' ἑκάστην μίκαν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν μικρῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας, εἰς ἣν ἐπρόσθετα τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς σκέψεις μου. Ἡ Σιδίλη, ὅτε εἴμεθα νεά- νιδες καὶ αἱ δύο, με ἐπεριγέλα διὰ τὸ τοιοῦτον. Ἀργότερα κατὰ τὰς ὀδυνηρὰς στιγμὰς τῆς ὑπάρξεώς μου, — αὐτὰ δὲ ἦσαν πολυάριθμοι, — ἡ συνήθεια αὕτη ἦτο διασκέδασίς καὶ παρηγορία δι' ἐμὲ.

— Καὶ τὰ τετράδιά σας αὐτὰ ποῦ εὐρίσκονται; — Τὰ εἶχα πάντοτε σχεδὸν μαζὺ μου, τούλάχιστον τὰ τελευταίως γραφέντα.

χαριστοῦμεν θερμῶς.—Καν Ο. Μ. Ἀθήνας. Εἰς Φρ.Οἱ.Μ. εἰς Δρου- πίδα Κύθνου τὸ φύλλον στέλλεται τακτικώτατα, ὑπαρχούσης ἐντύπου τακτίας.—Δα Ἀγγ. Κ. Πάρον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Συμμορφού- μεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Ε. Ν. Δρ Σύρον. Συμμορφώθημεν ὁδη- γίαις σας. Ἀποδείξεις ἐστάλησαν ἐκ δευτέρου, καὶ πάντες οἱ ζητού- μενοι ἀριθμοί.—Δα Εὐ. Κ. Μύκονον. Ὑπάρχουν πολλὰ καλὰ ἐν αὐ- τῇ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀντιβαίνοντα εἰς τὸ πρόγραμμά μας. Θὰ σὰς γρά- ψωμεν λεπτομερέστερον.—Καν Δ. Μ. Ἀθήνας. Γάλα ἄβολον εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Χαυτεῶν Γαλακτοπωλεῖον Δ. Βούλαρη.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Προφυλάσσετε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὸν ψυχρὸν ἀέρα. Μὴ θέτετε ποτὲ εἰς τὰς λάμπας σας χρωματιστὰ ἀλεξίφωτα, ἢ γλόμπους χρωμα- τιστούς. Μὴ μεταβαίνετε ἀποτόμως ἀπὸ θερμοῦ εἰς ψυχρὸν δωμάτιον. Ἀποφεύγετε νὰ ἐκθέτητε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς πολλὴ ἰσχυρὸν φῶς, ὡς τὸ ἠλεκτρικόν. Μὴ κουράζητε τὰ μάτια σας ἐργαζομένη με φῶς ἀ νεπαρκές. Ἐὰν σὰς πονοῦν τὰ μάτια, πλύνετε τα με θερμόν, οὐδέποτε με ψυχρὸν ὕδωρ.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Γλυκίσμα τεύου. Λευκάνετε καὶ καθαρίζετε 50 δρ. ψύχαν ἀμυ- γάλων γλυκῶν, προσθέσατε εἰς αὐτὰ καὶ 4—5 πικρά. Κοπανίσάτε τα ὅλα μαζὺ, με 100 δρῆμα ζάχαριν, 50 δρ. ψωμί παξιμαδιασμένον εἰς τὸν φούρνον, 1 δρ. κανέλλαν καὶ 8—10 γαρύφαλα. Ὅταν συστωμα- τωθῶν ὅλα αὐτὰ, προσθέσατε ἐν καλὸν ποτήρι μαῦρον γλυκὸ κρασί καὶ μετὰ ταῦτα 10 κίτρινα αὐγῶν κτυπημένα εἰς ἀφρόν. Ὅταν καὶ πάλιν ἀναμίξαιτε καλὰ μέχρις ἐντελοῦς συστωματώσεως προσθέσατε καὶ τὰ ἄσπρα τῶν αὐγῶν κτυπημένα εἰς ἀφρόν, θέτετε εἰς βουτυρω- μένην φόρμικαν καὶ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Ι. Γ. ΣΥΝΕΣΙΟΥ

Οὐδὲν εὐχαριστότερον δι' οἰκοδέσποιναν, ὅσον ἡ προμήθεια τῶν δια- φῶρων τοῦ οἴκου χρεωδῶν εἰς τιμὰς εὐθηνὰς καὶ ποιότητας ἐκλεκτάς. Ἀλλὰ πῶς ἀπώλεια χρόνου, διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν διαφόρων ἐμπο- ρικῶν καταστημάτων καὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν πολυτίμων τούτων ἰδιο- τητῶν τῶν ἀγορασίμων εἰδῶν.

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ἀνέθηκε χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν της εἰς ὠρισμένην με εἰδικὰς γνώσεις ὑπάλληλον τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐμπο- ρικῶν καταστημάτων μας καὶ τὴν ἀναζήτησιν τῶν ἰδιαιτέρας συστά- σεως ἀξίῶν λόγου.

Ἀρχομένη δὲ ἀπὸ τῶν ἐμπορικῶν τῶν διὰ γυναικεῖα φορέματα τῆς τελευταίας ἐποχῆς, συνιστᾷ θερμῶς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού καταστή- μα τοῦ κ. Ι. Γ. Συνεσίου. Εἶναι τοῦτο ἐκ τῶν ὀλίγων καταστημάτων ἅτινα ἀθροῦθως, ἄνευ ἐπιδείξεως καὶ ρεκλαμῶν, παρέχουσιν εἰς τὴν ἐξ ἐκλεκτῶν οἰκῶν ἀποτελουμένην πελατεῖαν τῶν πάντων τὰ γυναικεῖα εἶδη. Ἰδίᾳ τὰ φορέματα τοῦ τελευταίου στυμοῦ, τὰ ὠραιότερα Nouveautés εἰρῖσκει τις εἰς πᾶσαν τιμὴν καὶ ποιότητα ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ.

Ὅταν ἀνεχώρητα διὰ τὴν Ἀδάναν, φοδομένη τὴν λύπην ἣν θὰ μοὶ ἐπρο- ξένοι ὁ ἀποχωρισμὸς μου ἀπὸ τῶν θυγατέρων μου, τὰ ἔλαβα μαζὺ μου ὅλα. Ἡ ἀπόφασίς μου ἦτο τότε, ἀναγιγνώσκουσα αὐτὰ ἐκ νέου, νὰ ἀνακαλῶ τὸ πα- ρελθόν, καὶ νὰ κάμω εἶδος ἐπιθεωρήσεως ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς μου

— Ὁ κύριος δὲ Ροσεδέλ ἐγνωρίζε τὴν συνηθειάν σας ταύτην καὶ τὴν ὑπαρ- ξιν τῶν σημειώσεών σας;

— Ἐννοεῖται ἔδοξίμασα μάλιστα πολλάκις νὰ τὰς ἀναγνώσῃ.

— Τότε τὸ πᾶν ἐξηγεῖται.

— Μετὰ τὴν τρομερὰν ἀπόπειραν τῆς θολοφρονίας, ἣν αὐτοὶ οἱ δύο ἄθλιοι διέπραξαν, θὰ ἐπανήλθον εἰς τὴν Ἀδάναν. Ἐκεῖ, ἡ Ζουανέτα ἐξελήφθη ἀντὶ ἐμοῦ παρ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου.

— Καὶ ἐκεῖ ἐπέσης χάρις εἰς τὰ μαθήματα τοῦ κυρίου δὲ Ροσεδέλ, καὶ εἰς τὰς γραπτάς ἐξομολογήσεις σας, κατώρθωσε νὰ τῆς ὁμοιάσῃ τόσον πολὺ καθ' ὅλα.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε. Πόσον καιρὸν διέμεινεν εἰς τὴν Ἀδάναν; . . .

— Ἡ ἀπουσία τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσεως δὲ Ροσεδέλ διήρκεσε δύο ἔτη.

— Ἐπτά μῆνες εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐκ Γαλλίας, ὅταν ἐρθάσαμεν εἰς τὴν Ρουϊάνην. Θὰ τοῖς ἐχρεώσθησαν δύο μῆνες, διὰ νὰ ἐπισκεφθῶν τὸ χρυσοφυεῖον, ἐν τῷ ἐπισκέψθησαν, καὶ διὰ νὰ ἐπανέλθουν εἰς Κουδαν. Λοιπὸν θὰ ἔμειναν δέκα πέντε μῆνας εἰς τὴν ἐν Ἀδάναν οἰκίαν μου, δέκα πέντε μῆνας, οὓς θὰ διήλθε ἡ Ζουανέτα μελετῶσα τὰς γραπτάς ἐξομολο- γήσεις ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς μου. Οὕτω ἠδυνήθη νὰ ἐκμάθῃ αὐτάς. Νὰ γνω- ρίσῃ τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν τοῦ βίου καὶ τοῦ χαρακτήρος μου. Νὰ μι- μηθῇ βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ κόμητος πᾶσαν ἐκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας μου, καὶ ὅλους τοὺς τρόπους μου, ἐν γένει, διὰ νὰ κατασταθῇ ἀδύνατον εἰς οἷον- δήποτε νὰ ὑποπέψῃ τὴν φρικτὴν ἀπάτην.

— Καὶ ἐπέτυχε τόσον τελείως, πράγματι, ὥστε κατὰ πρῶτον ὄλος ὁ κό- σμος, ἠπατήθη εἰς τοῦτο, ἐξαιρουμένης μόνως τῆς Φράγκας. Ἀργότερα ἡ Τερέζα, ἡ Σιδίλη, ἡ κυρία Γιακώδσεν συνεμερίσθησαν τὴν γνώμην τῆς τελευταίας θυγατρὸς σας. Σήμερον δὲ ἡ ἐπιστροφή σας δὲν ἐλπίζεται μὲν πλέον, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐκπλήξῃ οὐδένα.

(ἀκολουθεῖ)